



ДЕМОКРАТСКА ПАРТИЈА СРБА У МАКЕДОНИЈИ

Док мазохистички уживамо у перверзном пропадању не само моралних него и других вредности заједнице европских држава у живи песак такозване контролисане кризе, чија колатерална или намерна штета на један или други начин, чини се, сигурно ћемо бити, држава и њени „мегафони“, скривајући се иза такозваних виших државних интереса, определили су се за ћутање. Оставили су грађане као неме посматраче, да стрепе пред евентуални завршетак велике прљаве игре назване преговори о будућем статусу Косова и Метохије. Ова јалова фраза, сасвим произвољно убачена у резолуцију 1244 Савета безбедности Уједињених нација, постала је замка и изговор многих дипломата и новинара који по службеној дужности или под принудом оспоравају легална права Републике Србије у односу на њену територију. И ту нема ничег спорног, будући да је изражавање става данас истинска привилегија али само за оне који мисле исто. Значи, за оне који не мисле. Зато се, можда саркастично, све више запажа приговор да интелектуалци и интелектуални ангажман данас јесу мислене именице и да ће у некој имагинарној енциклопедији која ће у будућности бити писана бити забележено да је интелектуалац именица мушког рода која је настала крајем 19. века, у време афере Драјфус и да је њен отац и отац интелектуалног ангажмана Емил Зола али да је она због околности у којима се одвијао крај 20. и почетак 21. века, нестала са историјске сцене.

Уистину, слаб ангажман и уљуљканост у салонске благодети, поприлично су разрушили сам хабитус интелектуалца, па се због тога на први поглед заиста чини да они немају шта да траже на историјској сцени 21. века и да било какво „оптужујем“ једног Емила Золе, нема никакве шансе у односу на велику силу, грамзивост и извитоперену свест. Али свако има право на своју борбу.

Онај који верује да велики светски играчи дају тек тако, има проблем. У данашње време ако ниси заслужио нећеш ни добити, што значи да мораш да се избориш. А да је заслужио неко други, у нашем случају јасно је као дан. У супротном добили бисмо снажну међународну подршку и наша северна граница према Србији већ би била обележена, а наша међународна позиција учвршћена, наш улазак у НАТО био би завршена ствар, а били бисмо и мало ближе европској породици народа. Став да нити смо део проблема нити део решења имао би своје истинско, суштинско значење. Не бисмо били суочени са бројним политичким, економским и безбедносним проблемима. Косметски лобисти морали би да подвију реп и хитно да се растрче тражећи новог газду, каквог сигурно неће наћи нити ће пак поново наћи овакву башту за обрађивање.

Међутим направљено је што је направљено и пропуштено је што је пропуштено да се учини. Због тога када велика игра буде завршена и када свако од великих играча покупи свој плен, шта ће друго остати нама јаднима осим да као лешинари глођемо остатке тешећи се да смо ето, барем сачували државу. Са каквим унутрашњим односима и са каквим уређењем, није битно.

Позиција САД-а у причи о статусу Косова и Метохије је сасвим јасна. Због тога приштинска делегација на преговоре иде као да одлази на корзо или у шопинг, рачунајући да „обећање“ које им је дато, нико неће смети да погази. Овакав однос и приступ преговорима требало би да буде плашт који ће сакрити њихов интелектуални и демократски капацитет. А уколико неко и покуша да погази обећање, они већ имају разрађену стратегију и искуство стечено у терористичким обрачунама са српским војним снагама, које су провежбали неколико пута и на територији Републике Македоније. Претње да ће исте методе овога пута применити и над припадницима Међународних снага које су стационаране на Косову и Метохији сагласно Резолуцији 1244 уистину делују застрашујуће. Међутим далеко је од тога да се САД и НАТО плаше косовских Албанаца. Ово се више користи као додатни аргумент за притисак како на Србију тако и на савезнике САД који се колебају и немају поверење у политику рушења међународног правног поретка. Ово је само још један од многих изговора да се елиминише свака одговорност према историји, још један чин аутоамнестије у погледу неодговорности за сопствене поступке. Све то произилази из чињенице да су САД постале толико моћна војна, економска и политичка сила да им је сада нормално да траже преуређивање света сагласно својим интересима. У реализацији ових захтева понашају се бескрупулозно. Ако не може милом онда силом. Невероватно али истинито. То чине апсолутно не водећи рачуна да је реч о веома опасном путу којим су раније ишле све велике силе које су се бориле за такав статус. Очигледно је да САД све теже носе бреме које подразумева статус „лидера земаља слободног света“.

Због тога се и цео преговарачки процес о статусу Косова и Метохије води тако траљаво, између осталог и због тога што не треба јасно да се види да цео процес представља грубо кршење темељних принципа ОУН, јер чланство у овој организацији децидирано подразумева гаранцију територијалног интегритета и суверенитета, неповредљивост међународно признатих граница и решавање спорова преговорима. Покушај да се на сваки начин у Савету безбедности ОУН прогнута резолуција којом ће се на директан начин прекршити Повеља светске организације и ексклузивно једној националној мањини поклонити држава која има своје корене у разним злочинима у суштини је покушај амнестије вишедеценијске пљачке српских имања, узурпација на хиљаде земљорадничких парцела у својини Срба, рушење њихове непокретне имовине која износи укупно 58 одсто површине непокретности на Косову и Метохији. Поред тога Србија потражује 11,6 милијарди долара своје имовине, укључујући и имовину електропривреде процењену на око 3 милијарде долара. О криминалној приватизацији дела те имовине у међувремену да и не говоримо.

Опција коју заступају екстремни албански лидери са Косова и Метохије подразумева неприхватање било чега понуђеног и избегавање било каквог компромиса као и постављање крајних рокова и претњи да ће доћи до ескалације насиља у покрајини. Порука је јасна. Довољно смо

били стрпљиви, немојте да изневерите наше поверење. Ко су ти који постављају услове међународној заједници и на основу чега? Само да подсетим да садашњем победнику на изборима за привремене институције, било је забрањено да учествује на првим изборима, на другима му није дозвољено да уђе у Владу а данас је тај у ситуацији да формира владу. То је вероватно једна од највећих грешака западних савезника, којима је успело да политичком алхемијом од ратних злочинаца направе политичке лидере.

Да ли ће претња будућег премијера привремених косовских институција, који уосталом има само десет одсто подршке локалног становништва, бити остварена? Да ли ће та одлука довести до дестабилизације и радикализације политичких прилика у региону? Да ли ће се Вашингтон сагласити са оваквим унилатералним одлукама или је све ово само део заједничке игре?

Када би се речником политичког прагматизма преводила реч унилатерализам, у конкретном случају рекао бих да то значи поделу на дивље територије једне државе уз помоћ цунамија који би, слично мартовским догађајима из 2004. године очистио преостале Србе из енклава у којима живе, са покушајем да се допре највише што се може и на тако етнички очишћеном терену прогласи држава. Ипак, да ли ће Вашингтон да дозволи ово лукавство које ће недвосмислено довести до геноцида пред будним оком свеукупне светске јавности, посебно Русије и колико ће европских креатора косовске будућности да се сагласи да учествује у једној оваквој намештаљци, с обзиром на геноцид који иде у пакету са њом? Још уколико им пође за руком да увуку и међународне снаге у покрајини у евентуалне сукобе, ЕУ директно или индиректно биће принуђена да учествује у геноциду на темељима на којима ће бити створена монструозна моноетничка парадржава ван система ОУН, на територији једне европске државе на чијем челу се очигледно налази демократска власт. Председник државе и председник Владе Србије су једини изворно антикомунистички председници међу свим земљама региона.

Да ли ће и како демократска власт да одговори унилатерализму Приштине, питање је које све интересује готово све од грађана до међународне заједнице. Међутим, право питање је да ли неко сматра да је унилатерализам ексклузивно право Приштине? Како ћете објаснити да Албанци са Косова и Метохије не могу да буду под минималном јурисдикцијом демократског Београда, а у исто време да Србе на Косову и Метохији терате да живе под влашћу злочинаца и криминалаца? И шта је са ставом званичног Београда да ће свако унилатерално признавање независности јужне српске покрајине сматрати непријатељским актом? Заиста сам у дилеми и не знам зашто би ово забрињавало, на пример Данску?

Када пишем о оваквим стварима признајем да у мени постоји страх од нових компликација у региону и признајем да је тај страх у мени вероватно и јачи од мојих способности да трезвеније размишљам. Све више постаје јасно да је ово игра великих, из које ћемо ми, са нашим фрустрацијама, на крају извући дебљи крај.

Русија у овом тренутку по америчкој агенцији „Стратфор“, има дипломатски, економску и ратну опцију за решавање косовске кризе. Дипломатско оружје Русије је вето у СБ ОУН. На економском плану

Европа је под притиском да ће бити затворене славине руског гасовода који током зиме греје целу Европу. Војни фактор, по њима везан је за распоређивање руских трупа у Србији. Колико год да су ове анализе тачне или произвољне чини ми се да зец ипак лежи на другој страни. Наиме, једна установа америчког Конгреса – Одсек за енергију, 1997. године прорачунао је да у целом свету постоје 26,2 милијарде тона нафте, а од тога само 2,2 милијарде тона припада целом свету, а 24 милијарде тона резерви нафте налази се на подручју Каспијског басена, територији која је некад била у саставу СССР-а, а данас је или у Русији или близу ње. О другим природним богатствима, посебно о резервама гаса и његовом утицају на светску економију и политику, најпознатији западни аналитичари предвиђају да ће до 2020 године Русија постати супер моћна економска сила.

У нашој Републици већ дуже време о кључним питањима не постоји одговарајућа политика у буквалном смислу речи, па нам се догађа да за нека питања такав недостатак политике или недостатак става, после неког времена постане државна политика. То се посебно односи на овај случај. Одговор на питање о статусу КИМ је једноставан: КИМ је део територије Србије. На научној основи ова чињеница не може да се оспори никада и нигде. На начелу суверенитета држава заснована је цела међународна заједница која је организована у оквиру ОУН (члан 2, став 1 Повеље ОУН).

Операционализација Повеље ОУН у случају односа између Републике Србије и Републике Македоније сагласно одговору на постављено посланичко питање (Који међународни уговори са којим државама опредељују међународно признате границе Републике Македоније?) Влади Републике Македоније, гласи – цитирам: „За разлику од остале три границе Републике Македоније које су раније биле међународно признате границе, граница са Републиком Србијом је била граница између Републике Македоније и Републике Србије у оквиру претходне Југославије“.

У Београду су 6. априла 1996. године Република Македонија и Савезна Република Југославија потписале Споразум о регулисању односа и унапређењу сарадње између Републике Македоније и Савезне Републике Југославије. Овим споразумом две стране, у члану 1, договорили су се да ће се међусобно поштовати као независне државе у оквиру својих међународних граница.

Република Македонија и Савезна Република Југославија 23. фебруара 2001. године (под будним оком међународне заједнице – моја примедба) потписале су договор о делимитацији државне границе. Договор је ратификован и ступио је на снагу. У току је демаркација граничне линије.„ Кад је реч о политичком расположењу делова српског и албанског народа који живе у Македонији, нема изненађења. Свако на својој страни – провалија која постоји међу нама је превелика, а једнострано решење би је само продубило. Без обзира на све ми смо грађани Македоније и делујемо у оквиру истог уставно- правног поретка, који би требало подједнако да се односи на све. Но не треба изгубити из вида чињеницу да највећи део српског народа који живи у Републици Македонији гравитира ка Косову и Метохији или у директном додиру са делом албанског народа који живи у Македонији, а будући да се привремене институције опиру коначном обележавању граничне линије у случају једностраног проглашења независности судбина Срба у Македонији неће се много разликовати од судбине Срба и других неалбанаца на Косову и

Метохији.

Индикативно је расположење већинског македонског народа који се у неколико меродавних испитивања јавног мњења, у огромној већини, чак 92 одсто, из разних разлога противи могућој независности српске покрајине. Да ли македонски народ реагује инстинктивно или га је пракса научила да апетит Албанаца у региону расте пропорционално количини поједене хране?

Ето у таквим правним и политичким околностима Република Македонија би требало да донесе одлуку. Дилема је веома једноставна. Да ли нам треба компромисно решење које ће стабилизovati политичке прилике и на елегантан начин укључити регион у европске структуре, или ћемо се приклонити такозваној политици „следићемо САД и ЕУ“ без обзира да ли решења која они нуде производе трајна непријатељства и нестабилност и удаљују регион од европских интеграција? Избор који ћемо направити већ може да се види. Република Македонија је своју судбину у потпуности ставила у руке САД али смо заборавила да се САД у региону ослањају на албански фактор. А од онога што је слепо заинтересован само за сопствене интересе не можеш да очекујеш бригу за своју судбину, осим ако не патиш од синдрома аутодеструкције. Многи ме питају, како даље и уз чију помоћ? Са каквом надом? За ову прилику вероватно је најприкладнији одговор дао владика Његош када је рекао: „Нада нема права ни у кога до у Бога и своје руке“. Нада у Бога последња умире, а дотле би требало да се живи. Како? Уз помоћ целокупне своје историјске памети, разуме се у складу са правилима која, као и све остало у животу нису случајна, без обзира да ли су за мир међу људима и добру вољу довољна. У сваком случају Срби у Македонији не само да неће бити саучесници него ће се активно свом својом расположивом снагом борити да Република Македонија не повуче погрешан историјски потез.

Скопље, 03.12.2007.

Демократска партија Срба у Македонији
Председник
Иван Стоилковић

